

JARMAREČNÍ PÍSEŇ NA POČEST PRVNÍCH VZDUCHOPLAVCŮ

Jiří Žáček

Daidalos byl všemělec
v starověké Krétě,
vynalézal ve dne v noci,
bádal v zimě v létě.

Jednou přišel se žádostí
k Mínóovi králi:
„Trochu se mi tady stýská
po domově v dáli.

Dej mi menší dovolenou
na návštěvu vlasti!“
Po králově odpovědi
zjistil, že je v pasti.

Mínós král mu řekl: „Tůdle!
Utrpěl bych ztrátu!
Mělo by to zhoubný dopad
na obranu státu!“

Kam s tím ale na Daidala!
Byl to chlapík s mozkiem;
zkonstruoval dvoje křídla –
slepil peří voskem.

Pravil synu Ikarovi:
„Perutě nám stačí.
Přeletíme širé moře
jako havěť ptačí!“

Perutě si připravili
na vysoké skále,
udělali dlouhé nosy
na Mínóa krále.

Vyletěli, zajásali:
„Vzhůru k rodné mezi!
Sláva! Nazdar! Křídla předčí
všecky vynálezy!“

Zajásali, vydali se
na dalekou túru.
Ikaros však nedbal rady,
letěl přímo vzhůru.

Třeba se chtěl trochu ohřát,
možná trpěl mrazem –
slunce křídla roztavilo,
žuchnul rovnou na zem.

Kdyby aspoň žuchnul na zem –
on však skončil v moři.
Utopil se jako kotě*
k Daidalovu hoří.

A tím končí tragédie
z hlubin dávnověku.
Pokloňme se Daidalovi,
odvážnému Řeku!

*Nebojte se, neutonul, vesele si žije – ale to by potom byla houby tragédie.

(Dvakrát dvě je někdy pět)